

N:o 135.

Af herr **J. W. Lindh**, om ändring i förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883.

Enligt kap. 2 rättegångsbalken och kongl. förordningen den 17 maj 1872 angående ändring i vissa fall af gällande bestämmelser om häradsting skola uti domsaga, der två tingslag äro till en domsaga förenade, årligen hållas två ting, det ena vårtinget, emellan tjugonedag jul och midsommar, samt det andra, höstetinget, emellan september månad och Thomedag, och jemlikt föreskriften i § 16 af kongl. förordningen den 7 december 1883 angående expeditionslösen är i afseende å expeditioners tillhandahållande vid underdomstol på landet stadgadt, bland annat, att expedition skall vara att tillgå för lagtima ting å den för tingets afslutande bestämda dag eller, der den sak, hvori expeditionen utfärdas, blifvit handlagd samma dag, inom fjorton dagar derefter.

Af dessa stadganden, med hvarandra jemförda, följer sålunda att handling, som å vår- eller höstting till häradsrätt ingifves, kan komma att hos domhufvanden under flera månader blifva kvarliggande, och om nu en dylik handling angår lagfart, in-teckning, äktenskapsförord, testamente eller lösöreköp, så ock då samma handling måste i hufvudskrift till domstol ingifvas, följer ju deraf, att den enskilde genom handlingens aflemnande icke sällan för tillfället afhänder sig snart sagdt allt hvad han egentligen eger, enär, om den ingifna handlingen på ett eller annat sätt förkommer, det understundom blefve för den enskilde omöjligt att återfå en dylik handling eller erhålla godtgörelse för den förlust, som i sådant fall honom tillskyndats. Angeläget måste det därför vara, att den

enskilde, så skyndsamt som möjligt, återfår en dylik handling, som för honom kan vara af så högt värde.

Hvad åter förmyndareärenden beträffar, är det ej sällan högst angeläget att åtgärder af förmyndare skyndsamt kunna vidtagas, hvadan expedition angående dylika ärenden utan uppskof bör vara att tillgå.

Då nu alla de ärenden, som omnämnas i kongl. förordningen af den 16 juni 1875 angående särskilda protokoll öfver lagfarter m. m. synas mig i allmänhet vara af den enkla beskaffenheten, att desamma genast vid anmälan böra kunna vinna slutlig handläggning, och att afgörandet deraf icke, såsom nu oftast sker, bör till dagen för tings avslutande anstå, för hvilken åsigt jag jemväl hemtar stöd af det förhållandet att dylikt ärende, som vid tings avslutande anmäles, vanligen genast vinner pröfning, får jag härmed på anförda skäl och i enlighet med mina kommittenters uttalade önskan hemställa

om den ändring i gällande förordning om expeditionslösen, att expedition i ofvan oförmälda ärenden, som under tinget anmäles, skall vara att tillgå sist inom fyra veckor efter den dag, då ärendet hos domstolen anmäls.

Jag anhåller om remiss af denna motion till vederbörligt utskott, som, derest utskottet skulle godkänna den af mig uttalade åsigt, men icke finner det af mig framlagda förslag till ändring i expeditionsstadgan antagligt, behagade föreslå de föreskrifter, som för ändamålets vinnaude kunna finnas lämpliga.

Stockholm den 29 januari 1891.

J. W. Lindh,

riksdagsman för Torneå domsaga.